

A RÖVIDLÁTÓ VISSZATÉRT

Miért éppen az én ablakomon hatolt be az a fényoszlop, miért éppen az én ezüst mintákkal díszített kékes falamon jár vitustáncot az elipszis alakú sugárfolt, hogy kényszerítsen, emeljem föl fejem a sötét plasztiklemezzel fedett munkaasztalomról, hogy utána ideges fejrándítással nézzek le az utca mélységéből felvillanó fény forrására?

Elvégre nem tehettem annak idején semmit és most sem múlik rajtam éppenséggel semmi. A szemüveges, nagyon rövidlátó fiú sorsa egyetlen pillanatra sem függött tőlem; mert nem az én hatásköröm, mert nem az én emberem, és helyzete egyáltalán nem terheli annak a háznak lelkiismeretét, melyben a fekete lappal borított asztal mögött dolgozom.

Mégis, a nagy égitest állása és a rövidlátó fiatalember mozgása közötti viszony azt eredményezte, hogy akkor elsőként éppen én láttam meg a fényugár, az ugrálgató fényfolt forrását, a fiatalember vas-tag szemüvegét.

Ha csak akkor először, egyszersmind utoljára történik.

Akkor maradt volna annyiban az egész ügy, hogy egy pillanatra elgondolkozom, vajon hogy kerül a házzal szemben elterülő parkocska sétányára a rövidlátó fiú... aztán ingerülten felugrok helyemről, átszaladok az üresen kongó folyosó túlsó végére, berontok az illetékeshez és megkérdem: »... de kérem, hogyan kerül a Rövidlátó oda...« — és fejemmel a parkocska felé intek. »A Rövidlátó?« — lepődik meg az illetékes olyannyira, hogy golyóstollat tartó keze megmerevedik a levegőben. »Az lehetetlen« — toldja meg nem kis megrökönyödéssel, majd felemelkedik székéről és a mögötte álló ablakához lép. »Hihetetlen, de ez valóban ő« — tárja szét két nehezen emelkedő, párna kezét.

Ekkor már a mellette szorgoskodó vörös hajú segéderő is fölbil-lenti félig fedett súlypontját, aligszoknyáját nagy igyekezettel milliméternyire lejjebb simítja, az illetékes mögött pipiskedve kutatja az izgalmat kiváltó pontot. »Igen, ez a Rövidlátó, és senki más« — erősíti meg főnöke véleményét, és máris visszatér parányi asztalkájához.

Utána már nem történik semmi. Az illetékes is helyére ül, én visszamegyek a fekete plasztiklap mögé, és minden a régi mederbe kerül.

De másnap...

Igen, másnap is kisütött a nagy korong. És hogy pontosan abban az időben-e, vagy kicsit később, esetleg valamivel korábban, azt nem állíthatom, de való igaz, hogy az elipszis alakú fényfolt megint csak

remegni kezdett szobám bal oldali, ezüsttel díszített, kékesszürke falán. Lenéztem a mélybe. Természetesen megint ő volt, a Rövidlátó. Egy helyben állt, mint akit a talajhoz szegeztek, csak a fejét ingatta jobbra-balra, egyenletesen és nevetségesen, úgy, ahogy a nézők teszik a teniszerenyen. Csak talán valamivel lassabban, hogy sóvár tekintetével átölelhessen a nagy, barátságatlan ház egész tömbjét.

Mit is tehetnék érte, ha már itt van, ha ilyen váratlanul vissza-érkezett? Semmit. Az illetékeshez most már nem rohanhatok, hiszen ő, akár a többiek, éppenséggel örült, amikor ez a fiú se szó, se beszéd faképnél hagyta a házat és egy nála is fiatalabb leány társaságában a határon túlra távozott.

Ez mindössze néhány hete, de legfeljebb egy-két hónapja történt, és íme, most néma felkiáltójelként áll a parkocska kavicsán. De csak nem szaladhatok le hozzá megkérdezni, mi történt velem, miért jött vissza oly hirtelen, talán a gazda nem vette tudomásul, hogy rövidlátó, hogy vastag, fényt visszaverő szemüvege nélkül majdnem vak, alig használható munkaerő, hogy miért nem merészeli átlépni a ház küszöbét és egyáltalán mit akar velünk. Mindez az ő dolga — legyintettem, magamat meggyőzni akarással, majd visszaültem a helyemre.

De úgy igyekeztem helyezkedni, hogy ne zavarjon a bal oldali falon időnként ingerlően feltűnő, játszódozó fénypont.

Harmadnap minden megisméltődött. A fénysugár megint áthatolt ablakom üvegén, néhányat cikázott, végül makacsul megtelepedett a fal egyetlen pontján. Igyekeztem nem észrevenni, munkába mélyültem szegtem le fejem a fekete lapra, de hasztalan. Nem leltem nyugtom. Időnként arra a pontra tévedt a tekintetem, és egyre idegesebben feszengtem a széken. Nem bírtam tovább. Az ablakhoz léptem, kitértam mindkét szárnyát, mélyen kihajoltam rajta, és egyenesen a Rövidlátó domború szemüvegébe néztem.

Észrevettem. Fejének lassú ingása már régen megszűnt, de úgy rémlett, hogy a szemüvege is megmerevedett. A fényfolt egyenesen rám esett. Éreztem, hogy homlokom közepén, szemöldököm között állapodott meg.

Utána furcsa dolog történt.

A fénynyaláb kettőnk közé feszült, egyre élesebb, egyre határozottabb körvonalat öltött, úgy véltem, ha utánanyúlok, talán meg is ragadhatom. De nem tettem, mert már vakító fehérre izott, keskeny acélsodronnyá lényegült, s félő volt, hogy érintésemre megégeti tenyerem.

Am a Rövidlátó a jelek szerint nem tartott ettől a veszélytől. Lassan felemelkedett a fehér kavicsról, kezét előrenyújtotta és megragadta az áthévelt sodronyt. Rémülten léptem hátra: most aztán mi történik? Már hallani véltem egy fájdalmas sikolyt, már láttam a szörnyű képet, amint összeégett kezét kinyújtva, segítségért esedezve a kavicsra fetreng. Szemvillanásnyira tenyeremmel fedtem be arcom, hogy semmit se lássak, aztán szétnyitott ujjaim rácsozatán keresztül lenéztem.

A Rövidlító keményen markolta a fénysodronyt, és lassan kúszott felém. Ahogy közeledett, a sodrony hossza és a kettőnk közötti távolság egyre fogyott. A domború szemüveg viszont mind nagyobb, a fény vakítóbb lett. Ő jött... egyenesen tágra nyitott ablakom felé.

De egyszerre rossz mozdulatot tett. Nem a kezével — a fejével. És az izzó acélkötéllé lényegült fénysugár elszakadt... Talán már útjának közepe táján tarthatott, az ablak, illetve homlokom és a parokcska kavicsos ösvénye között. Tehát a magasság nem lehetett csekély. Gondoltam, most lezuhan... és mindennek vége. De nem így történt. Egy rövid ideig ég és föld között lebegett, majd lassan alászállt és visszahuppant pontosan oda, ahonnan csodálatos útjára indult.

A nagy égitestet egy felhő fedte el. A Rövidlító lehorgasztotta a fejét, hogy utána, egy szemrehányó pillantás után végleg elfordítsa tőlem szemüvegét. Nézte a házat, annyira nézte, hogy talán át is látott a falakon, de fény nem cikázott sehol.

Mert a felhő még ott állt a helyén.

De nem oly kitartóan, mint a Rövidlító, aki hetekig eljárt a parokcskába és néha órákig álldogált a megszokott ösvényen. Csak a sűrű őszi eső zavarta el posztjáról.

De ha olykor ki is sütött még a nap, többé nem kísérelte meg azt a veszedelmes kúszást. Megelégedett a szemüvegéről visszaverődő fény játékaival, pusztá jelenlétével és az idegeimmel így is incselkedő kihívással.

Az ördögbe is — töprengtem —, miért éppen én lettem az áldozat. Talán egyszerűen azért, mert az én ablakom a legmegfelelőbb szögben helyezkedett el? Talán megérezte, hogy rajtam keresztül az egész ház lelkiismeretét bolygatja fel? De mire való ez a fáradozás, ha saját akaratából ment el... hiszen a ház vaksi szemeivel együtt megtúrta... Valóban, megtúrta és ő ezt tudta. Igen, egész biztosan tudott róla és azt is tudta, hogy semmire sem becsülik. Talán éppen ezért. Talán... talán...

Minden igyekezete hiábavalónak bizonyult. A ház vastag fala ellenállt. A fénysugár bennem, csak bennem és vajon miért csak bennem ejtett sebet?

Még most is fáj egy pont itt a homlokomon, a két szemöldököm között.

Pedig a Rövidlító végül mégis eltűnt. És csak nagysokára, kora tavasszal, egy gyárból hazatérő kerékpáros csoportba olvadva pillantottam meg ismét. Nem ismert fel. Vállamba húztam a nyakam, és csak a kerékpározás ütemes mozgásának következményeként vetődött rám egyetlen villanással a szemüvegéről visszaverődő fénysugár.